

El prelat en la festa de sant Josepmaria: «Déu no deixa d'estimar-nos quan ens equivoquem»

Homilia de Mons. Fernando Ocáriz amb ocasió de la festa de sant Josepmaria, a la basílica de Sant Eugeni (Roma).

26/06/2024

Homilia Mons. Fernando Ocáriz

26 de juny de 2024

Festa de sant Josepmaria

A la festa d'avui i a la llum de les lectures de la Missa, podem considerar dos aspectes de la vida de sant Josepmaria que ens mostren com era la seva relació amb Déu: la filiació divina i la santificació del treball.

Filiació divina

«No heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor —assenyala sant Pau en una de les lectures que acabem de llegir —, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: “Abbà, Pare!”» (*Rm* 8, 15). Pel Baptisme som fills de Déu en Crist, i això suposa una manera nova de veure Déu, marcada per l'amor, la confiança i la senzillesa, que són les actituds pròpies d'un fill amb el pare.

Saber que tenim un Pare que ens estima infinitament ens permet portar una vida alegre i plena, i ens

porta també a il·luminar tots els àmbits de la nostra existència des d'aquest amor, confiança i senzillesa, fins i tot enmig de les dificultats o quan experimentem amb més força els nostres defectes. Déu ens estima pel que som —els seus fills— i no pel que fem, pels nostres èxits. I alhora, no deixa d'estimar-nos quan ens equivoquem. Com recorda el Papa: Déu ens abraça «sempre després de les nostres caigudes ajudant-nos a aixecar-nos i posar-nos dempeus» (*Discurs*, 26-I-2019). La nostra vida és un continu tornar a la casa del Pare, com el fill pròdig, sabent que Ell ens espera amb els braços oberts.

Per això, no hi ha pas res més oposat a la nostra condició de fills de Déu que la por. «Un fill de Déu —deia sant Josepmaria— no té por ni de la vida ni de la mort, perquè el fonament de la seva vida espiritual és el sentit de la filiació divina: Déu és el meu Pare, pensa, i és l'Autor de

tot bé, és tota la Bondat» (*Forja*, n. 987).

Això no vol dir que no ens afectin els cops que rebem o els sots que trobem a la vida. Quan sorgeix un problema familiar, una malaltia o un contratemps econòmic és normal que, sobretot en un primer moment, se senti cert vertigen. Una cosa semblant ens pot passar en contemplar la situació del món. Com no recordar a la nostra pregària, entre tantes necessitats, la guerra entre Ucraïna i Rússia o la tremenda situació a Terra Santa?

La fragilitat que sentim a la nostra vida i la inestabilitat de la pau al món poden ser, alhora, una ajuda a la nostra fortalesa, si ens mouen a acollir-nos en l'amor que mai no falla, en aquesta roca que és molt més sòlida que la que ens poden oferir les realitats terrenals.

«Refugia't en la filiació divina —

recomanava el fundador de l'Opus Dei—: Déu és el Pare amantíssim. Aquesta és la teva seguretat, el lloc on fondejar: hi pots llençar l'àncora, passi el que passi en la superfície d'aquest mar de la vida. I trobaràs alegria, fortitud, optimisme, victòria!» (*Via Crucis*, VII estació, n. 2).

Santificació del treball

A la primera lectura hem recordat un altre passatge que ens parla del disseny de Déu sobre el món. Es tracta del passatge que relata com Déu va crear l'home «i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés» (Gn 2, 15). És bonic poder considerar una altra vegada que la feina —allò que ocupa una bona part del nostre temps— és quelcom meravellós. De vegades sembla que ens arrossega —perquè no ens agrada una tasca, o es complica, o perquè simplement estem cansats—; no obstant això, el

text del Gènesi ens recorda que la feina no és una conseqüència del pecat original: des del seu origen l'home té l'honor de participar en la construcció d'un món millor a través del treball. El mateix Crist va passar la major part de la seva vida exercint un ofici. Aquests anys de treball també van contribuir a la nostra redempció. Jesús ens mostra així que qualsevol tasca pot contenir un valor més profund del que es pot apreciar humanament.

Sant Josepmaria solia repetir que la grandesa de la feina depèn de l'amor amb què es realitza. Un amor que es manifesta en l'atenció als detalls, en l'afany de servir els altres, en el somriure davant de totes les persones, en la professionalitat amb què desenvolupem les nostres tasques... I tot això amb el desig principal de donar glòria a Déu i de servir els altres, que són també fills del mateix Déu. «Per això l'home no

ha de limitar-se a fer coses, a construir objectes —comentava sant Josepmaria—. El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena devers l'amor. Reconeixem Déu no solament en l'espectacle de la natura, sinó també en l'experiència de la nostra pròpia labor, del nostre esforç. Així el treball esdevé oració, acció de gràcies perquè ens sabem col·locats per Déu a la terra, estimats per Ell, hereus de les seves promeses» (*És Crist que passa*, n. 48).

Acudim a la intercessió materna de Santa Maria, demanant-li que ens ajudi a saber-nos i sentir-nos sempre fills predilectes de Déu i a trobar el seu Fill a la nostra feina feta per amor.

Així sigui.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/el-prelat-en-
la-festa-de-sant-josepmaria-2024/](https://dev.opusdei.org/ca/article/el-prelat-en-la-festa-de-sant-josepmaria-2024/)
(04/08/2025)